

крила. Отначало се много уплашихъ отъ тѣхъ, особено отъ сивиятъ, който говорѣше съ дебелъ гласъ. Ехъ, мислѣхъ си, ще ме изяде, такъвъ великанъ! Сега, право да си кажа, смѣшно ми е, като си спомня за това. Намѣрила съмъ отъ кого да се плаша! Тѣ бѣха брѣмбарѣтъ и скакалецѣтъ. Но тогава тѣ ми се сториха много голѣми и страшни, защото азъ бѣхъ много малка. Скоро тѣ си отидоха и азъ останахъ сама. Но не отиде за много. Слънцето изгрѣ и въ гората заведнѣжъ всичко заговори. Азъ се захластнахъ въ веселитѣ птички, красивитѣ пеперудки и разнитѣ брѣмбари. Даже и катеричката видѣхъ тогава за пръвъ пѣтъ! Да, катеричка видѣхъ!.. Ахъ, колко хубавъ бѣше този първи день!.. Макаръ да ме бѣше страхъ отъ всички, никой нищо не ми правѣше. Скоро се запознахъ съ съсѣдитѣ си, другитѣ брѣзички, по-голѣми отъ мене. Тѣ ми казаха, че азъ съмъ тѣхна сестра и ми посочиха голѣмата, красива брѣза, която се издигаше високо надъ насъ. — Тази е майка ни, — ми казаха тѣ. Колко красива бѣше майка ни! Кората ѝ бѣше чиста, бѣла, а зеленитѣ ѝ клончета се прѣплитаха и спускаха до земята. Сжца красавица! И азъ се чувствувахъ особено приятно при сестритѣ си и при майка си. Наистина, мама не ме галѣше и милваше, но азъ чувствувахъ, че тя ме вижда и ме познава; азъ слушахъ какъ тя шумѣше въ силна буря... Нейното шумѣне бѣше нѣкакъ особено. Ни едно дърво не шумѣше тѣй приятно. Да, нито едно дърво... — Брѣзичката пакъ млъкна и се замисли.

— Така свободно си растѣхъ и малко по малко се запознахъ съ цѣлия Божи свѣтъ. Въ края на лѣтото азъ вече познавахъ всички дървета и цвѣтенца, които растѣха и цвѣтѣха около менъ, всички бубулечки и пеперудки, които идваха на гости на менъ. А и самата азъ станахъ по-яка и по-голѣма.

Но завалѣха дъждове, задуха студенъ вѣтръ и въ гората стана грозно. Голѣмитѣ дървета шумѣха и се вълнуваха денѣ и нощѣ. Цвѣтя не се забѣлѣзваха вече. Красивитѣ пеперудки, които често кацаха по листата ми, се съвсѣмъ изгубиха. Листата на дърветата пожълтѣха и западаха на земята, носени отъ вѣтра. Ето и единъ мой листъ пожълтѣ, че втори, трети... Пожълтѣха всичкитѣ ми листа и паднаха въ мократа трѣва. Колко студено ми бѣ така гола! Послѣ стана по-студено, трѣвата побѣлѣ и менѣ ми се приспа. Азъ заспахъ. Ахъ, азъ много, много спяхъ! Като се събудихъ, слънцето гледаше тъкмо надъ